



PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2014. augusztus 14.
(csütörtök)

Földvári Tibor

NÉPSZÁMLÁLÁS AZ ÚR ÍGÉRETE SZERINT

Lekció: 4 Mózes 26,1-11; 51-65

Alapige: 4 Mózes 26,1-11; 51-65

És lőn a csapás után így szólt az ÚR Mózeshez és Eleázárhoz, Áron pap fiához: Vegyétek számba Izráel fiainak egész gyülekezetét húszesztendőtől fölfelé, atyáik háza népe szerint. Mindenkit, aki hadra fogható Izráelben. Mózes és Eleázár, a pap tehát így szólt hozzájuk Móáb mezőségén, a Jordán mellett, Jerikóval szemben: Vegyétek számba a népet, húszesztendőtől fölfelé, ahogy az ÚR parancsolta Mózesnek. Izráel fiai, akik kijöttek Egyiptom földjéről, ezek voltak: Izráel elsőszülöttje Rúben. Rúben fiai voltak: Hanók, tőle való a hanóki nemzetség, Pallútól a pallúi nemzetség. Hecröntől a hecróniak nemzetsége, Karmitól a karmiak nemzetsége. Ezek a rúbeni nemzetségek. Számuk negyvenháromezer-hétszázharminc. Pallú fia volt Eliáb. Eliáb fiai pedig Nemuél, Dátán és Abirám. Ez a Dátán és Abirám a gyülekezet főemberei voltak, akik Kórah csoportjával együtt föllázadtak Mózes és Áron ellen, az ÚR ellen támadva. Ezért a föld megnyitotta száját, és elnyelte őket Kórahhal annak a csoportnak a halálakor, mikor intő például a tűz kétszázötven férfit megemésztett. De Kórah fiai nem haltak meg.

(...)

Ez Izráel fiainak száma: hatszázegyezer-hétszázharminc fő. Azután így szólt az ÚR Mózeshez: Ezek között kell fölosztani a földet örökségül, neveik és számuk szerint. A nagyobb létszámúnak adj nagyobb öröksé-

NÉPSZÁMLÁLÁS AZ ÚR ÍGÉRETE SZERINT

get, a kisebb létszámúnak pedig kisebbet. Mindegyik az ő száma szerint kapjon örökséget. De sorsvetéssel osztátok föl a földet. Atyjuk törzseinek nevei szerint örököljenek. Sorsvetéssel osztátok ki az örökséget a nagyoknak és a kicsiknek egyaránt. Ezek voltak a lévíták nemzetségéből számba vettek: Gérsóntól a gérsóni nemzetség, Keháttól a keháti nemzetség, Meráritól a merári nemzetség. Ezek Lévi nemzetségei: a libni nemzetség, a hebróni nemzetség, a mahli nemzetség, a músi nemzetség, a kórahi nemzetség. Kehát nemzette Amrámot. Amrám felesége Jókebed volt, Lévi leánya, aki Egyiptomban született. Ő szülte Amrámnak Áront, Mózes és lánytestvérüket, Mirjámot. Áronnak született Nádáb, Abihú, Eleázár és Ítámár. De Nádáb és Abihú meghalt, mert idegen tűzzel áldoztak az ÚR előtt. Az ő számuk huszontháromezer férfi, egy hónapostól fölfelé. De ezeket nem Izráel fiaival együtt vették számba, mivel nem kaptak örökséget Izráel fiai között. Ezeket vette számba Mózes és Eleázár pap, ők vették számba Izráel fiait Móáb mezőségén, Jerikóval szemben, a Jordán mellett. Ezek között azonban nem volt már senki azok közül, akiket Mózes és Áron pap akkor vett számba, amikor Izráel fiait a Sínai-pusztában vették számba. Mert az ÚR azt mondta róluk: Bizony meghalnak a pusztában. És senki sem maradt meg közülük, csak Káléb, Jefunne fia és Józsué, Nún fia.

Imádkozzunk!

Dicsőítünk és imádunk téged, Atyánk, hogy már a köszöntésben is isteni szentségedről, hatalmadról beszéltél velünk, erről énekelhettünk az énekben, és azt is megvallhattuk, hogy valóban boldog nép lehetünk. Dicsőítünk, hogy a veled való személyes szeretetkapcsolat ennek az alapja az Úr Jézusért. Kérünk arra, hogy ragyogtasd fel ma is a keresztség evangéliumát, hadd láthassuk Jézust, a mi megtartónkat, szabadítónkat, és hadd érthessük meg a te hűségedet, ígéretedet, megtartó kegyelmedet. Kérünk, áldd meg azokat a testvéreinket, barátainkat, akik most nem tudnak velünk lenni: akik betegek közülük, kegyelmed erősítse, akik csendeshéten vannak Neszmélyen meg Tahiban, a közöttük szóló ígédet is áldd meg. Köszönjük, Urunk, hogy mi nemcsak egyedül, hanem mint közösség is vallhatjuk: boldog nép vagyunk. Köszönjük, hogy mindezt Jézusért.

Ámen.

Igehirdetés

A rész végéből derül ki egyértelműen, hogy ez a második népszámlálása már az Úr népe létszáma számbavételének, az első pedig – ahogy hallottuk a történetből – még a Sínai hegynél Mózes és Áron vezetésével az atyák nemzedékét megszámlálva. Itt a második népszámlálás már Jerikó-

val szemben, Jerikó átellenében, nem sokára bemegy Izrael népe, a fiak és unokák nemzedéke az ígéret földjére. A vándorlás kezdetén is és a vándorlás végén is népszámlálás. Ahogy látszik az egész történetből – nem olvastam föl a teljes létszámot, amit a különböző törzsek nevei, illetve létszámai tartalmaznak –, a leírás mégis több részletet is közöl, mint az első népszámlálás. És éppen ez adja ennek a szakasznak a nagyon kedves és drága üzenetét.

A vándorlás végén történt népszámlálásnak van visszatekintő és előre tekintő értelme. Mindenképpen azt az egyszerű tényt közli és igazságot, ami más helyén is a Szentírásnak előttünk van, hogy az Úr ígéretének a beteljesedése az emberi bűn miatt néha késhet, de soha nem késik el. Isten beteljesíti az ő népe bűne, azon bűne miatti ítélete ellenére is az ígéretét, nem késik el az ígérettel az Úr. De késhet. Megvizsgáljuk majd ennek a szakasznak azt a jelentését, ami a népszámlálás visszatekintése szempontjából üzenet, aztán nézzük azt is, hogy előre tekintve milyen bátorítás van ebben.

Először viszont azt tisztázzuk, hogy mikor is történt konkrétan. A 26. rész így kezdődött: „és lőn a csapás után, szóla az Úr Mózesnek és Eleázárnak”. Emlékszünk, hogy az ’és lőn’, ’és történt’ kifejezés mindig fontos történés bevezetésénél található. Megjegyzem, hogy a Mózes 4. könyvében nem sokszor szerepel ez a kifejezés. Itt mégis odahelyezte Isten igéje, pedig az ’és történt’ fontos történésnek a hangsúlya egy olyan cselekvése Istennek, ami viszont az egész könyvben teljesen természetes. Az egész könyv keretét is adja: ezzel kezdődik és ezzel zárul. Végig a könyvben ott van ez: „és szól az Úr”. Sokféle helyzetben.

Valamiért mégis Istennek a mostani megszólalását ki akarja emelni. És amikor ezt olvastuk: „és lőn a csapás után, szóla az Úr Mózesnek” – itt derül ki, hogy most a csapás utáni megszólalása mindenképpen kiemelendő. A csapás pedig, az ítélet, az a 25. részben leírt nagyon szomorú történet. Izrael fiai testi és lelki paráznasága, amit nagyon súlyosan megítélt Isten. A moábiták, a midiániták csábítása Bálám tanácsára, majd a 31. részben olvassuk nem sokára. Bálám próféta nem tehette azt, amit szeretett volna, mert az Úr Lelke kötötte őt és csak áldhatott, de aztán gonosz tanácsot adott. Baál Peór, az istenség tisztelete miatt testi-lelki paráznaság és így ítélte Isten. Több tízezren meghaltak ebben a csapásban Isten jogos haragja miatt. „És lőn a csapás után, szóla az Úr” viszont azt hirdeti: de akkor sem az ítélő szava Istennek az utolsó szava, hanem a kegyelme meg az irgalma. Ráadásul az egész szakasz jelzi, hogy Isten az ő tervét és az ígéretet beteljesítő akaratát végbe akarja vinni. A csapás után tehát Isten azért szól, mert folytatni akarja az üdvtörténet végbevételét.

Eszembe jutott az a történet, ami Dávid király legsúlyosabb bűne után zajlik. Betsabéval való vétke után nagyon súlyos ítélete van az Úrnak, ott

NÉPSZÁMLÁLÁS AZ ÚR ÍGÉRETE SZERINT

van a kisgyermek halála, de Dávidnak is elmondta Isten, amit elmondott, szólt, és azután Isten helyreállította Dávidot, szólt hozzá, és a végén annak a történetnek is az a fantasztikus üzenete, hogy Betsabétól fogan majd meg a kicsi Salamon, aki aztán az 'Úr szeretettje' méltóságnevet kapja Istentől.

„És lón a csapás után, szóla az Úr Mózesnek és Eleázárnak” – tehát először azt hirdeti, hogy az Úrnak mindig is van szava akkor is, ha lehet, hogy ítélnie kell a népet. A csapás után is szól az Úr, és ilyenkor az övéi figyelhetnek rá, bízhatnak benne, és tehetik azt, amit mond. Ez ma is így van. Amit pedig Isten az övéinek el akart mondani, ez a bizonyos második népszámlálás.

A népszámlálás mint esemény, maga is keretbe foglalja a vándorlás történeteit. Mielőtt elindultak volna a Sínai hegytől, népszámlálás, mielőtt bemennének Kánaán földjére az ítéletek után, népszámlálás. Majdnem négy évtized telt el. Csak azért nem, mert 38 esztendő és néhány hónap, amíg vándoroltak a két népszámlálás között. És ahogy Isten leírja itt a kijelentésben az akaratát, ugyanaz, amit mondott már korábban is, az elsónél. Tehát a Kánaánba való bemenetel, az ígéret szempontjából, mint ha meg se történt volna a 40 éves pusztai vándorlás. Az Úr újra ugyanazt mondja és zajlik, beteljesedik az isteni ígéret. Közben volt szomorú esemény, volt csapás is, de ha az Úr ígérete szempontjából nézzük az egész történetet, akkor azt látjuk, hogy Isten teljesíti az akaratát, viszi végbe a tervét, és a második népszámlálással is mindenképpen célja van. Az, hogy Jerikó átellenében vannak, ez nagyon jól jelzi, hogy most már nagyon közel van az ígéret beteljesedése ideje, hiszen nem sokára elfoglalják Jerikót.

A népszámlálás mindenképpen visszatekintés is az elmúlt időkre: hogyan befolyásolta az elmúlt idők sokféle eseménye azoknak a személyét és létszámát, akik végül majd bemennek az ígéret földjére, örökséget kapnak. Itt most néhány apró igazságot emelek ki az igéből.

Mindenképpen emlékeznünk kell arra, hogy az első népszámlálásnál is ez volt, hogy aki hadba mehet, hadra fogható. Tehát ez hadi népszámlálás, húsz évestől fölfelé a férfiak létszáma. Ki mehet hadba. Itt is kiemeli ezt Isten. Ami fontos, hogy a megelőző résznek az utolsó verseiben Isten kijelentette konkrétan, hogy midiánitákat meg kell majd büntetnetek, el kell pusztítanotok, mert bűnre vitték benneteket. És ezután, e csapás után szól az Úr, hogy számláljuk meg, hogy mennyien lehetnek majd a katonák. Közvetlenül tehát a népszámlálás előtt a midiániták bűne, ami miatt Izrael népe is csapást szenvedett, ítéletet kapott.

Az egész szakaszból pedig az is kiderül, hogy a Kánaán földjére való bemenetel harcai miatt is fontos ez a megszámláltatás. Mennyi katonája van az Úr népének, a fiak és az unokák nemzedékében. A midiániták elle-

ni háború, az közvetlenül pár napja történt szinte, és az Úr szava, hogy ítélni kell majd. Viszont a Kánaán földje ígérete, az – remélem emlékszünk – nagyon korán elhangzott már.

Még Ábrahám, amikor ráadásul nem is az Ábrahám nevet hordozta, hanem csak Abrám nevet. Mózes 1. könyve 15. részében találhatjuk, amikor Isten szövetséget köt az ősatyával, a kettévágott húsdarabok között átmegy, de csak az Úr – ez a történet –, és ott emelte ki Isten Izrael népe ősatyjának és az újszövetségi hívő nép ősatyjának is: „Tudván tudjad, hogy a te magod (*azaz utódod*) jövevény lesz a földön, mely nem övé, és szolgálatra szorítják, és nyomorgatják őket négyszáz esztendeig. De azt a népet, melyet szolgálnak, szintén megítélem én, és annakutánna kijőnek nagy gazdagsággal. Te pedig elmégy a te atyáidhoz békességgel, eltemettettel jó vénségben. Csak a negyedik nemzedék tér meg ide; mert az Emoreusok gonoszsága még nem tölt be.”

Kiderül, hogy az emóreusok gonoszsága betelése ideje tehát a fiak és az unokák nemzedéke idején következett be. Az atyák nem mehettek be hitetlenség miatt, az emóreusok, a Kánaánban lakók, az ígéret földjén lakók, akiket majd meg kellett ölni Izrael fiainak, még élhettek 40 évet. És betölt az idő, tehát bemegy az Úr népe, az ígéret szempontjából figyelve az eseményeket. Tehát Mózes 1. könyve 15. részében leírt Abrámnak, Ábrahámnak, az ősatjának tett ígérete Istennek, és ezért fontos, hogy a fiak és az unokák képesek legyenek harcolni, mert az ő harci cselekedeteiken, az ő győzelmeiken keresztül teljesedik majd be az Isten ígérete, amit Ábrahámnak is tett, illetve az őt követő nemzedékeknek.

A gonoszság ítélete, a csapás után – Izrael népét érte a csapás –, de a csapás után jön a sokkal súlyosabb ítélet, az emóreusok gonoszsága megítélése, ezért tartsunk népszámlálást, nézzük meg, hogy kik harcolhatnak majd. De ez visszatekintés. A harc előttük áll, de a népszámlálás visszatekintése azt jelzi, hogy nézzük meg az Úr ígérete szerint, hogy most a jelenben mi igaz ránk.

Itt gondoljuk végig, hogy az újszövetségi hívő nép tagjaiként mi is lelki értelemben harcba vagyunk, az Úr Jézus vezetésével a földi életünkben harcok vannak, és Isten mindenkori népe várja sokféle ígéret beteljesedését Jézus jöveteléhez kapcsolódóan minősítetten. A népszámlálás üzenete a visszatekintésben azt hirdeti, hogy az újszövetségi hívő népnek is tudnia kell, hogy harcos nép. És az Úr a győzelmeit végbe fogja vinni. Mindenképpen győzni fog az Úr. És azoknak a létszáma, azoknak a neve, akik az újszövetségi hívő néphez tartoznak ma is, az az Úr ígéreteinek a beteljesedése miatt fontos. Lehet, hogy mi úgy érezzük, hogy most éppen veszteségek érnek, éppen csatákat veszítünk, az ellenség győz, nem tudunk igazából harcolni se talán. A népszámlálás üzenete azt hirdeti: az Úr népe lelki

NÉPSZÁMLÁLÁS AZ ÚR ÍGÉRETE SZERINT

harcokban harcoló nép. Gondoljunk az Efézusi levél 6. része végére, ahol a lelki fegyverzetek is szerepelnek.

Ehhez kapcsolódóan olyan kedves a nevek említésénél, hogy az első népszámlálástól eltérően itt sokkal több nevet találunk. Az első népszámlálásnál Rúben törzse és le van írva, hogy hányan vannak. Itt viszont a törzsen belül Rúben fiai, illetve unokái nevei is szerepelnek, ez pedig a Mózes 1. könyve 46. részéhez visz bennünket. Megint visszatekintve az ígéretre nézve. Ott a Mózes 1. könyve 46. részében Jákób bátorítása van leírva, mikor Isten bátorítja őt, hogy nyugodtan menjen le József hívására Egyiptomba, mert az Úr vele megy, vigye le az övét Egyiptomba, és majd ott az Isten nagy néppé teszi őket. Számba veszi azt a 70 főt, akik lementek Egyiptomba az ősatyával, Jákóbbal. Csak jelzem, hogy azért kellett Egyiptomba lemenni Jákóbnak, mert Isten Ábrámnak, tehát Ábrahámnak azt mondta, hogy majd a te utódod azon a földön, ahova kerül, nyomorúságban lesz, de aztán kimentem őket. Jákób idején, illetve József idején mennek Egyiptomba a 70 fő.

Azok a nevek szerepelnek, csak a nevekhez kapcsolódóan itt már, mivel ugye az utódok, mint nemzetségfők. Törzsen, Rúben törzsen belül egyfajta altörzsek. Ha Skóciában lennénk, akkor úgy mondhatnánk talán, hogy klánok. De a nevek, amik szerepelnek, Ábrahám, Izsák, Jákób utódai, az ősatyákhoz tartozóan, de itt már törzsi, altörzsi, kláni elnevezések.

Ez azért fontos, mert mennyien is vannak. 70 fő ment Egyiptomba, és kiderül, hogy mennyien vannak, az 51. versben. Ezért mindenképpen szerettem volna fel is olvasni a történet üzenetéből: a létszám hatszázegyzerhétszázharminc fő. 70 fő ment Egyiptomban 601 730 fő, akik csak a férfiak, húsz évestől fölfelé. Az első népszámlálásnál 603 550 fő volt a húsz évestől fölfelé férfiak, hadba mehető férfiak száma. Tehát ami itt szerepel a nevekre nézve, meg a létszámok, az azt mutatja, hogy az Úr megsokszorozta az ő népét valóban. A fiak és az unokák nemzedéke is a vándorlás időszakában megmaradtak nagyon nagy létszámban. Az 1Mózes 46-ban, aki Egyiptomba ment, itt pedig azt mondja a kijelentés: akik Egyiptomból jöttek ki és majd mennek be Kánaán földjére. S az 1Mózes 15-ben elmondott ábrahámi ígéret fényében az egész történet.

Nevek és számok tehát, viszont benne van Isten ígéretének a hűsége, megtartó ereje. Ez azért is fontos, mert sajnos ebben a népszámlálásban már lehet írni azokról a szomorú eseményekről, amelyek megtizedelték Izrael népének, Ábrahám utódainak a létszámát. Sok csapás volt. Nem csak egy csapás után „lőn az Úr szava Mózeshez és Eleázárhoz” az 1. vers szerint, hanem emlékszünk, hogy nagyon sok csapás volt a nép között. Ezért is gondoltam a Rúben törzsenél végig felolvasni a szakaszt, azt a pár verset, hogy halljuk, hogy ott volt a Kórah neve, Kórah lázadása – a Ká-

roliban Kóré –, illetve a Rúben törzséhez tartozó két fejedelem és a hozzá tartozó családtagok, és a hozzájuk csatlakozó rúbeni meg más törzsbeli családok. Akkor is nagyon sokan haltak meg. A Kórah lázadása, meg Dátán, Abirám lázadása – olvashattuk is nem régen –, az azért volt különösen veszélyes, mert a nép vezető emberei voltak, akik lázadtak. A nép fejedelmei.

Ha olvastam volna Júda törzséhez kapcsolódóan a neveket, akkor visszament a kijelentés egészen a Mózes 1. könyve 38. részében olvasható történetig, ahol Júda fiai nem akarnak utódot a sógorházasság szempontjából nemzeni és ezért Isten elpusztítja őket. A vándorlás népszámlálása leírása, és valamiért Isten Szentlelke fontosnak tartotta, hogy emlékezzen mindenki, amikor olvassa ezt a történetet, ezt a népszámlálási leírást, hogy a Júda fiai milyen súlyosan vétkeztek. Természetesen nekik nem lehettek utódaik, tehát a Júda azon fiainak nem lehetnek klánelnevezései, nemzetségei, mert ők elpusztultak, mert nem vették komolyan a kötelességüket, istentelenül éltek.

A csapás pedig, ami a megelőző részben a moábiták, midiániták miatt érte az Úr népét, arról már beszéltünk, ott is nagyon sokan elhunytak. Tehát kész csoda, hogy 601 730 fő. Hiszen milyen sokan meghaltak az ítélet miatt. Itt most kell kimondani, hogy az atyáknak meg is kellett halniuk, hiszen Isten kimondta azt az ígérését is az első népszámlálás után nem sokára, hogy nem mehetnek be, mert nem hittek. Ezt meg is jegyzi ott a rész végén, hallottuk, hogy már senki nem él azok közül, aki nem mehet be. Nagyon sokan meghaltak tehát, nagyon nagy veszteség, és mégis 601 730. Ráadásul a lévíták létszáma ezer fővel gyarapodott is. Az elsónél 22 ezer volt, most 23 ezer fő a lévíták létszáma. Csak Józsué és Káleb élhetett az atyák nemzedékéből. Ez a 65. versben a rész végén olvasható.

Isten tehát a csapás után szól, és amit mond, és amit leírat, ami nekünk kijelentés, az azt hirdeti, hogy az Úr mennyire hűséges az ő ígérétehez és megtartja a népét, mert tudja, hogy mi a terve és végbe viszi minden bűn és minden csapás, ítélet ellenére. Ott van tehát a kegyelem ebben a gondolatban is. A 11. versben nem véletlenül emelte ki az ige: „de Kórah fiai nem haltak meg”. Olyan furcsa, hogy miért kell ezt most hangsúlyozni? Lehetett volna csak annyi, hogy Kórah lázadásakor meghalt az apa, aztán ennyi ennek a létszáma. De ki akarja emelni, hogy Kórah fiai nem haltak meg. Júdánál meg kiemelte, hogy Júda fiai bizony meghaltak. A Kórah lázadása, az amiatti csapása az Úrnak és ítélete jogosan, de Kórah fiai életben maradhattak.

Ez is kegyelem és Isten irgalmát érzékelteti ebben a nevekkel és számokkal teli leírásban. Mind-mind mutat arra, hogy az Úr, amikor az ígéréteire gondol, azt beteljesíti a bűn és az ítélet ellenére is. Lehet, hogy késik talán, de nem késik el. Az ítélet és a bűn, az bűn és ítélet marad. És a

bűnösöknek veszniük kell. Ez nem kérdés. De az Isten személye és ígérete és hűsége szempontjából még ezek a szomorú igazságok is, kijelentések is mégis csak mutatnak előre. A visszatekintésben ebben már előre tekintünk mindjárt.

Az ósatyáknak tett ígéret szerint beteljesedik majd minden. Az ítéletek a bűnök miatt intó példák lettek, mindenképpen intó példák, de az Úr Jézus személye – emlékszünk, hogy Jézusban lett Istennek valamennyi ígérete igenné és ámenné –, itt a leírt bűnöknek és csapásoknak, ítéleteknek a kijelentése fényében is értelmezhető. Mutatja azt, hogy miért kellett Jézusnak is megítéltetnie. Minden ítéletes ige az Ószövetségben mutat arra, hogy egyszer majd jön a Fiú megítélése.

Mert az újszövetségi hívő nép életében is mennyien pusztulnunk kéne, hogyha nem lett volna az, amit Jézus beteljesített az ígéretben. Az Ószövetségben sok nagyon szomorú történet van, de a legszomorúbb történet is mutat mindig arra, hogy egyszer ítél Isten jogosan. Igazságosan, hogy az ő népét megmenthesse. Ezért mondtam, hogy itt már előre tekintés is hadd legyen a népszámlálás leírásának az ígéret szempontjából való visszatekintésénél.

Még annyit hadd jegyezzek meg, hogy amikor Isten itt komolyan veszi az ő ítéletét is, micsoda veszteségek ellenére mégis csak nagy a létszáma a népnek, ez azért is van, mert Mózes erre hivatkozott többször is, emlékszünk: Uram, önmagadért könyörülj. Mert Isten hányszor mondta, hogy elpusztítom teljesen, és majd Mózes te. Uram, önmagadért, a te szavadért! És így érkezünk meg az Úr Jézushoz. Isten önmagáért kegyelmezhetett. Kórah fiai életben maradhattak, pedig elvileg lehetett volna sok más ószövetségi történethez hasonlóan: ha az apa vétkezett, akkor a fiak is vesznek az apa bűne miatt. De Kórah fiai életben maradhattak, mert az Isten annál az ítéletnél könyörülni is akart jelezve, hogy én megtartom a szavam és hűséges és irgalmas Isten vagyok, ha ítélek is. De mindig tegyük hozzá: Isten önmagáért, Jézusért. Az Istennel való kapcsolat így valósulhatott meg.

Az előretekintés a népszámlálásban pedig újabb bátorító üzenet. Kik azok, akiknek adatik sorsvetés által az örökség. 51. vers: „Ezek Izráel fiainak megszámláltjai: hatszázegyezer-hétszázharminc.” És nézzük meg, hogy hogyan kezdődik az 52. vers: „szóla pedig az Úr Mózesnek mondván”. Leírja tehát a népszámlálás neveit, számait, összegzi, aztán megint halljuk: szól az Úr. Itt mondja el, hogy miért kellett igazából a népszámlálást megtartani. Amit eddig mondtam a magyarázatban, az az egész Írás és az isteni ígéret fényében visszatekintés is volt, benne van a történet üzenetében. De az is kiderül, hogy ez a népszámlálás mindenképpen előre akar tekinteni elsőrenden vagy előre is, mert azért kellett megszámlolni, hogy

aztán kiderüljön, hogy kik azok a törzsek, altörzsek, klánok, akiknek aztán sorsvetés által majd a földet örökölniük kell.

Isten tehát előre néz. Ezzel azt mondja ki, hogy nem sokára megkapják, ők lesznek azok, akik megkapják a földet. Persze még kell harcolniuk, kőkemény háborúk lesznek, ezért kellett hadrend szerint megszámolni. De hiába kell harcolni, lehet, hogy még csatát is veszítenek majd, mint Ákán bűne miatt Ainál, akkor is ezek lesznek azok a személyek, azok a törzsek, nemzetségek, akik örökölni fognak sorsvetés által. Majd Józsué könyvében olvassuk nem sokára. A népszámlálás bibliai kijelentése számunkra azt hirdeti, hogy előre nézve az Isten ígérete ennyire biztos. Be fogja teljesíteni, amit megmondott. Nagyobb vagy kisebb létszámú törzsek, aszerint kell elosztani, de megvannak a nevek, nemzetségek, klánok nevei.

Itt újra hadd emeljem ki: ilyen szempontból nem véletlen, amikor azt mondja, hogy „de Kórah fiai nem haltak meg”. Emlékszünk, hogy Kórah, az lévita származású volt. Ők nem örökölték földet. Hanem mi volt a lévíták öröksége? Nem is mi volt, hanem ki. Az Úr maga volt az ő örökségük. Kórah fiai nem haltak meg, mert az Úr a Kórah fiainak is akart öröksége lenni. Fennmaradt Kórah neve. Intő példa is lett Kórah, ugyanakkor ha a fiaira nézünk, akkor meg hihetetlen bátorító az Isten szeretete, kegyelme miatt.

Aztán olvashattunk volna Manassé törzsénél Célófhád leányairól. Célófhádnak nem voltak fiai, majd a 27. részben a folytatásban még inkább előjön az ő nevük, de már itt a 26.-ban is kiemelte, hogy majd Célófhád leányai hogy fognak örökölni, mert az Úr nekik is, azaz Célófhádnak is akar örökséget adni. Az ígéret beteljesedésének a bizonyosságát emeli ki tehát közvetlenül annál az időnél, amikor már nem sokára bemehetnek. Már csak néhány nap, néhány hét.

A 64. versben az is szerepel, hogy ennek az ígéretnek a beteljesedése bizonyossága annyira valóságos, hogy kimondhatja a kijelentés: már meghalt mindenki, aki nem mehet be. Addig, amíg élt egy is, aki nem mehetett be Izrael fiai között, addig nem mehettek be. Ez az ítélet szempontjából fájó igazság, hogy voltak, akik nem mehettek be, de a mostani népszámlálás üzenete szempontjából mégis bátorítás, hogy most már bemehet a fiak nemzedéke. Az Úr végrehajtott mindent, amit mondott, és az ő ígérete szerint mehetünk, az örökséget átvehetjük. Teljes azoknak a száma, akik bemehetnek. Meghaltak azok, akik nem, viszont sokkal fontosabb: teljes az a létszám, akik mehetnek. 601 730 fő csak a férfiak. Egy se hiányzik azok közül, akik bemehetnek. Most már nincs csapásról szó, meg ítéletről, most már az ígéret beteljesedésének az öröme.

A Jelenések könyve 144 ezres száma hirdeti – remélem, ott van az emlékeinkben, hogy teljes az Úr népe. Az örökkévalóságban is teljes az Úr

népe. Jelképesen a 144 ezer. Timótheushoz írt 2. levél 2. rész 19. verse: ismeri az Úr az övéit. Péter 2. levele 3. rész 9. verse: nem késik el az ígérettel az Úr, hanem hosszan tűr érettünk, mert nem akarja, hogy némelyek elvesszenek, hanem hogy mindenki megtérésre jusson. Azaz amíg a választottak létszáma nem teljes, addig nem jön el Jézus. Az Úr ismeri az övéit, tudja, hogy mikor teljes a létszám, mikor teljes a 144 ezer. Akkor jön az Úr.

Az itteni népszámlálás is a teljes létszámot leírja nevekkkel együtt. Az újszövetségi üzenet szempontjából azoknak a neve, akiknek az élet könyvében szerepel, örökölnék. Itt is vannak nevek, ők is örökölték az ószövetségi ígéretet és az ószövetségi beteljesedés szempontjából. Teljes tehát a létszám, senki nem fog hiányozni. Ez azért fontos, mert amikor esetleg mi is kételkedünk magunkban főleg, vagy esetleg mások viselkedése, hívő testvéreink viselkedése olyan, amilyen, és úgy érezzük, hogy: jaj, elszakadtak, tékozló fiak és lányok, mi lesz velük? Ha az Úr ígéreterre nézünk, akkor azt látjuk, hogy az Úr megtartja az övéit minden nehézség, baj ellenére is.

Tegnap Sári nénit látogattam meg a János kórházban, és olyan aranyos volt, amikor mondta ott a betegágyon fekve, hogy hát eljött valószínű az utolsó szakasz. Ez nagyon nehéz neki, ő még életében nem volt kórházban, és lehet, hogy nem megy haza a kórházból. Persze lehet, hogy hazamegy, csak számára ez a kifejezés, hogy valószínű eljött az életem utolsó szakasza, az Úr majd el akar vinni magához. De olyan kedves volt ez az ő mondata, mert azt hirdette, hogy noha nagyon fáj, hogy kórházban van, és nem jó betegnek lenni, de az nem kérdés, hogy az Úr majd elviszi, csak szeretné ezt a szakaszt is hitben, hűségben megélni az Úr követésében. De az nem volt kérdés, hogy az Úrhoz megy, ha el kell menni. Itt, amikor tehát azt írja: meghaltak mindazok, akik nem mehetnek be, ez azután hangzik el, amikor már leírta mindazoknak a létszámát, akik viszont bemehetnek.

A legvégén az üzenet szempontjából, hogy mivel fejeződik be ez a történet, szakasz: és senki nem maradt meg azok közül, hanem csak Káleb, a Jefuné fia, és Józsué, a Nún fia. Tehát az atyák nemzedékénél sem az a hangsúlyos, hogy kik nem mehetek be igazából. Amivel befejeződik, hogy kik azok, akik még közülük is bemehetnek, mert ők annak idején hittek, 38 évvel korábban. Ők bíztak és az Úr bevitte őket. Káleb, amikor majd Józsué könyve 14. része leírásában beszél Józsuéval, akkor erre hivatkozik, akkor már 45 éve történt mindaz, amiről beszélünk, hogy én 40 éves voltam, amikor be kellett menni Kánaán földjére, és emlékszel, hogy én hűséggel és hittel jöttem vissza kémként. És emlékszel, hogy mit ígért nekem Isten? Azóta 45 év telt el, most 85 éves vagyok, és Káleb azt mondta: most is olyan az erőm, mint akkor volt, 45 éve. Mert Káleb és Józsué ne-

vével zárul a történet jelezve, hogy az Úr őket is megtartotta és nem is akárhogyan. Fizikai szempontból is erőt adott nekik.

Miért? Mert ők voltak a vezetői annak a népnek, akik itt hadrendbe állítatnak majd nem sokára, de már a létszámuk ott van. A nagy öregek, a 85 éves Káleb, és valószínű nálánál is idősebb Józsué áll az élen a harcoknak, mögöttük vannak a fiatalok, akik elvileg úgy tűnik, hogy erősebbek lennének, de nem azok, mert Káleb 40 éves erejével harcol. Velük fejeződik be a népszámlálás leírása története Isten akarata szerint. Mutatva azt, hogy: igen, a fiak nemzedéke meg az unokák nemzedéke, de az a két atya, nagypapa, akik húek maradtak, most is élnek, ők is örökölnek. Sőt, nem is akárhogy örökölnek. Ők vezetik a harcot. Józsué az utolsó név. Józsué, a Nún fia, aki aztán Mózes utóda lesz majd, akin keresztül megint az Úr Jézust láthatjuk, akin keresztül láthatjuk, hogy Isten beteljesítette a szavát.

Lehet, hogy késik az ígérete Istennek a bűn miatt, mert ítélnie kell, talán még az ő népe életében is. Az újszövetségi kijelentés fényében azt láthatjuk, hogy Jézusban teljesedett be Isten valamennyi ígérete, ezért ha késésnek is tűnhet számunkra valami, mégis tudhatjuk mi is, hogy nem késik el. Népszámlálás, a második népszámlálás üzenete visszatekintve is meg előre tekintve is azt hirdeti, hogy az Úr beteljesíti a szavát Jézusért, Jézus által és Jézussal együtt, örökölünk mi is.

Imádkozzunk!

Magasztalunk mennyei Atyánk, hogy az Írás kijelentése a mi üdvösségünkre is szól. És köszönjük, hogy az ószövetségi történetek is mindmind rád mutatnak. Áldunk, Urunk, azért, hogy te megtartottad népedet a vándorlás idején is. Magasztalunk azokért a győzelmekért is, amelyeket mutattál már a vándorlás időszakában. És áldunk, Urunk, hogy ha az ítéltre, a bűnre is kellett most emlékeznünk a magyarázatban, akkor is láthattunk téged, a szabadítót, a megtartót, aki az ígéretedet végbe viszed.

Ezért hadd kérjük, hogy hadd tudjunk ezzel a hittel ennek a kijelentésnek a fényében rátekinteni valóban az Úr Jézusra. A mi személyes életünk vagy gyülekezeti életünk harcaiban is szeretnénk élenjárni, szeretnénk győzelmeket aratni teérted, Urunk. Bocsásd meg, amikor nem ez történt. Könyörülj rajtunk, hogy a családi életben, a gyülekezeti életben is a győzelmek mutatkozzanak meg. És Urunk, ha nehéz várni az ígértet beteljesedésére, bennünket is erősítsen a te igéd szava: te nem késel el.

Köszönjük, hogy az Úr Jézus eljövetele az örök üdvösséget jelenti majd. Köszönjük, Urunk, hogy akár ma is eljöhet Jézus. Tudod, Urunk, hogy szeretnénk mindig készen lenni.

És arra kérünk, Urunk, hogy amely testvéreink nehézséget hordoznak, nem tudnak benned bízni igazán, elkeseredtek, kérünk, erősítsd meg őket

NÉPSZÁMLÁLÁS AZ ÚR ÍGÉRETE SZERINT

kegyelmeddel. Könyörülj meg azokon is, Urunk, akik elfordultak tőled, engedetlenek lettek valamiben, szabadítsd meg őket. És kérünk arra, Urunk, hogy mint gyülekezet is, hadd lehessünk egymást bátorítók és erősítők.

Kérünk arra, hogy a csendesheteken ezen a héten is szóló igék erősítsék az ottaniakat, akik hallgatják. Te vigyázz rájuk fizikailag is, kérünk.

Urunk, végül hadd imádkozzunk most is népünkért, vezetőinkért is. Te tudod, Urunk, hogy milyen nagy bajok vannak a világban, Ukrajnában is. Urunk, újra azt kérjük, hogy könyörülj meg a kárpátaljai magyarokon és az ukrán népen is. És kérünk arra, hogy hallgasd meg most a csendben elmondott imádságunkat az Úr Jézusért.

Ámen.